

Magdalena Svetina Terčon

JE ŽE POLDNE?

BELA ZGODBA

Sicer pa –
 sva sploh imela kdaj morje besed,
 ki sva jih delila?
 Še imena ne.
 Samo zrkli sva bila,
 za nekaj trenutkov razpeti
 v belem, belem.
 Potem sva prespala zgodbo,
 ki se ni zgodila.
 Zdaj samo še spiva...

LUNASTA PESEM

Včeraj si mi priznal kar
 sem dan za dnem utrujeno skrivala
 kjer so reke potopile mostovje brinovih jagod
 si rekel da si sonce napovedi

jaz nisem bila zvezda ker zvezde ležijo
 drugje če hočejo
 med kukajočimi rezanci si me
 popovodil s povodcem in me potil
 dolgo dolgo vase

nisi me mogel popredmetiti
 abstraktno si prijel odločno zapisano
 v loncu si povrel kar bi se lahko
 vkamenilo v medlečo besedo molčanja
 zakaj nisi pretrgal

zvončkov ki tako vztrajno prerisujejo
 večer
 priznal si mi kar včeraj kar danes
 kar prvič in zadnjič in kar naprej

DNINA

Raskaš si dušo
noč za nočjo.
Ko pride čas, me vzameš
med svoje vetrove.
Razdrapaš mi obraz
in roke.
Mi vzameš srce.
Komaj me zame
še kaj ostane.
Raskaš si dušo.
V prtič jo zavijaš.
V manj jo zalijaš.
Voda jo bo vzela, rečeš,
ko bo čas.
Nekje, se ne ve, bom jaz.

DVOJČICA

Vsak večer si je znala
z ramen odleči
ključ k lepoti.
Brez besed.
Masko si je pa pustila,
da je ne bi oglodali.
Samo včeraj sem opazila,
kako si je
v ogledalu jokala
zdrgnjeni obraz.

Sem bila to jaz?

ŽEJA

Najprej nisem hotela piti
iz tistega kozarca
umazane vode.

Ko so žabe zacepetale,
je bilo prepozno.
Kot bi ne vedela,
da so ure vržene
na obrobje, sem hlatala.

Sem hotela ali ne
spustiti naoknice?

PONEDELJEK

Stala sem na robu množice.
Kljub temu sem videla klovna,
ko je vstopil skozi dobro znana
vrata.
Zvijal se je skozi znojno loputo;
in se je bližal, bližal.
Ustavil se je pred mano,
ki sem od same bolečine obstala
rastlina v obarvani roki.
Čutila sem dihanje, ki sva ga
skremžila v mrežo.
Zdaj sem klovnasta samota.

ČASOVNA RAVNINA

Na vročem prepihu stojim,
med vrati ukleščena se potepam,
kot razpraskana steklenica.
Pozdravljate me,
da po mojem grlu
ropotajo odmevajoča pogrkavanja,
ki utrujajo komaj spočito.
Zakaj me, tujci, ne pustite,
da bi se odnesla v puščavo,
kjer mravlje iz ovinka
po najkrajši poti odmigetajo
domov.

Je že poldne?

PAPIRNATA PESEM

Rekla bi mi, dobra vila,
da je greh spoznati papirnatega moža.
Toda jaz sem hotela.
Ne vem zakaj.
Morda mi je bilo dolgčas
prijaznih ljudi.
Res, ni mi žal,
ker me je nalepil na
konec slutnje.
Konec je na peklenskem kotlu.